

STEVE BERRY

HET COMLOT
VAN PARIJS

DE FONTEIN

PROLOOG

Plateau van Gizeh, Egypte Augustus 1799

GÉNÉRAL NAPOLEON BONAPARTE STAPTE VAN ZIJN PAARD EN KEEK omhoog naar de piramide. Vlakbij rezen er nog twee omhoog, maar dit was de indrukwekkendste.

Wat een geweldige beloning had zijn nieuwe verovering hem opgeleverd.

De rit van Caïro naar het zuiden de vorige dag, deels door velden langs modderige irrigatiekanalen en deels door stuifzand, was probleemloos verlopen. Tweehonderd gewapende mannen hadden hem begeleid, want het was te gevaarlijk zich in zijn eentje zo ver in Egypte te wagen. Hij had zijn troepencontingent, dat het kamp had opgeslagen voor de nacht, anderhalve kilometer terug achtergelaten. De hitte was die dag opnieuw bijna ondraaglijk geweest en hij had besloten zijn missie pas na zonsondergang uit te voeren.

Vijftien maanden eerder was hij vlak bij Alexandrië aan land gegaan met vierendertigduizend manschappen, duizend kanonnen, zevenhonderd paarden en honderdduizend stuks ammunitie. Hij was snel opgerukt naar het zuiden en had de hoofdstad Caïro ingenomen, een bliksemactie die tot doel had de tegenstander in verwarring te brengen. Niet ver daarvandaan had hij vervolgens de strijd aangeboden met de Mamelukken – een succesvol verlopen actie die hij de Slag om de Piramiden had gedoopt. Wat een aanblik hadden ze geboden, de voormalige Turkse slaven die Egypte vijfhonderd jaar hadden geregeerd: duizenden strijders in kleurige gewaden, fier gezeten op schitterende hengsten. Hij kon het cordiet nog ruiken, het

knallen van de musketten en het gegil van de stervende manschappen nog horen. Zijn troepen, waaronder veel veteranen van de Italiaanse veldtocht, hadden dapper gevochten. En met maar tweehonderd doden aan Franse kant was hij erin geslaagd vrijwel het gehele vijandelijke leger gevangen te nemen en het zuiden van Egypte volledig te veroveren. Eén verslaggever had geschreven dat een handvol Fransen een vierde van de aardbol had weten te veroveren.

Dat klopte niet helemaal, maar het klonk fantastisch.

De Egyptenaren hadden hem Sultan El Kebir genoemd – een titel die respect uitdrukte, hadden ze gezegd. Gedurende de afgelopen veertien maanden, waarin hij als opperbevelhebber de scepter over dit land had gezwaaid, was hij erachter gekomen dat hij van de woestijn hield zoals anderen van de zee. Hij hield ook van de Egyptische levensstijl, waarin meer waarde werd gehecht aan karakter dan aan bezittingen.

En ze geloofden in voorbestemming, net als hij.

‘Welkom, *Général*. Een mooie avond voor een bezoek,’ riep Gaspard Monge hem toe, opgewekt als altijd.

Napoleon genoot van de strijdlustige meetkundige. Hij was een al wat oudere Fransman, zoon van een straatventer, met een breed gezicht, diepliggende ogen en een vlezige neus. Hoewel hij een geleerd man was, had Monge altijd een geweer en een veldfles bij zich en leek evenzeer te genieten van de gewapende strijd als van de revolutie. Monge was een van de geleerden, wetenschappers en kunstenaars – *savants*, had de pers hen genoemd – die hij uit Frankrijk had meegenomen omdat hij niet alleen wilde veroveren maar ook wilde leren. Alexander de Grote, zijn spirituele rolmodel, had hetzelfde gedaan toen hij Perzië veroverde. Monge had Napoleon al eerder vergezeld in Italië, waar hij de facto leiding had gegeven aan de plundering van dat land, dus vertrouwde de generaal hem – tot op zekere hoogte.

‘Weet je, Gaspard, als kind wilde ik altijd wetenschapper worden. Tijdens de revolutie heb ik in Parijs diverse colleges gevolgd over scheikunde. Maar helaas ben ik door omstandigheden legerofficier geworden.’

Een van de Egyptische arbeiders voerde zijn paard weg nadat hij Napoleon diens leren schoudertas had overhandigd. Monge en hij waren nu alleen. Ze keken naar het lichtgevende stof dat danste in de schaduw van de piramide.

‘Een paar dagen geleden,’ zei hij, ‘heb ik uitgerekend dat je, met de stenen waarmee deze piramiden zijn opgetrokken, een muur van een meter breed en drie meter hoog om heel Parijs zou kunnen bouwen.’

Monge leek er even over na te denken hoe hij hierop moest reageren. ‘Dat zou best eens het geval kunnen zijn, *Général*.’

Het ontwijkende antwoord deed hem glimlachen. ‘Gesproken als een ware meetkundige, die altijd zijn twijfels houdt.’

‘Helemaal niet. Maar het fascineert me hoe u die bouwwerken bekijkt. Niet in relatie tot de farao’s of de graven die ze bevatten. Nee, u beziet ze uitsluitend in relatie tot Frankrijk.’

‘Ik kan moeilijk anders. Frankrijk beheerst mijn gedachten.’ Sinds zijn vertrek was Frankrijk vervallen in een staat van wanorde. De ooit zo machtige vloot was vernietigd door de Britten, waardoor hij hier in Egypte was afgesneden van het thuisfront. Het heersende Directoraat leek iedere monarchie de oorlog te willen verklaren en bestempelde Spanje, Pruisen, Oostenrijk en Holland tot vijand. Kennelijk zag het oorlog als een middel om zijn macht te bestendigen en de slinkende nationale schatkist te spekken.

Belachelijk natuurlijk. De Republiek was een totale mislukking.

Een van de weinige Europese kranten die deze kant van de Middellandse Zee hadden bereikt voorspelde dat het nog maar een kwestie van tijd was voordat een volgende Lodewijk op de Franse troon zou plaatsnemen.

Het was hoog tijd dat hij terugkeerde. Alles wat hem dierbaar was leek ineen te storten.

‘Frankrijk heeft u nodig,’ mompelde Monge.

‘Nu spreek je als een echte revolutionair.’

Zijn vriend lachte. ‘U weet dat ik dat ben.’

Zeven jaar eerder was Napoleon er getuige van geweest dat andere revolutionairen het Tuilerieënpaleis bestormden en Lodewijk XVI van de troon stootten. Hij had de Republiek vervolgens trouw geëdiend en gevochten in Toulon, waarna hij was gepromoveerd tot brigadegeneraal, vervolgens tot generaal van het Oostelijke Leger en ten slotte tot commandant in Italië. Vandaar was hij in noordelijke richting opgetrokken om Oostenrijk te veroveren, waarna hij als een nationale held was teruggekeerd in Parijs. Nu, op nauwelijks dertigjari-

ge leeftijd, had hij Egypte ingenomen als bevelhebber van het Leger van de Oriënt.

Maar zijn lotsbestemming was heerser te worden van Frankrijk.

‘Wat een schitterende aanblik,’ zei hij, terwijl hij de piramiden opnieuw met bewondering bekeek.

Tijdens zijn rit van het kampement naar de piramiden had hij gezien dat arbeiders bezig waren het zand te verwijderen van een half begraven sfinx. Hij had persoonlijk opdracht gegeven de streng ogende wachter uit te graven en was tevreden over de voortgang.

‘Deze piramide bevindt zich het dichtst bij Caïro, dus zullen we hem de Eerste noemen,’ zei Monge. Hij wees naar een andere. ‘De Tweede. De verste is de Derde. Konden we de hiërogliefen maar lezen, dan wisten we misschien wat het allemaal betekent.’

Hij was het daarmee eens. Niemand begreep de vreemde tekens die zichtbaar waren op bijna alle oude monumenten. Hij had opdracht gegeven ze allemaal te kopiëren; het waren zo veel tekeningen geworden dat zijn kunstenaars alle uit Frankrijk meegenomen potloden hadden opgebruikt. Monge had uiteindelijk een ingenieuze methode bedacht om het lood van gesmolten kogels in Nijl-stro te gieten, zodat de potlodenvoorraad kon worden aangevuld.

‘Misschien is er hoop op dat front,’ zei hij.

Hij zag dat Monge instemmend knikte.

Allebei wisten ze van de lelijke zwarte steen die was aangetroffen bij Rosetta en waarop drie verschillende handschriften zichtbaar waren: hiërogliefen – de taal van het oude Egypte –, het Demotisch, de taal van het huidige Egypte, en Grieks. Misschien lag daarin het antwoord besloten. Een maand eerder had hij een bijeenkomst bijgewoond van zijn *Institut d’Égypte*, dat hij had opgericht ten behoeve van zijn *savants*. Op die bijeenkomst was de ontdekking ter sprake gekomen. Maar er zou nog veel studie nodig zijn.

‘Wij zijn de eersten die deze plekken systematisch onderzoeken,’ zei Monge. ‘Alle anderen die hier vóór ons zijn gekomen hebben alleen maar geroofd. Wij zullen optekenen wat we vinden.’

Weer zo’n revolutionair idee, dacht Napoleon. Typisch Monge.

‘Neem me mee naar binnen,’ beval hij.

Zijn vriend ging hem voor op een ladder die leidde naar een twintig meter hoog platform aan de noordkant. Maanden geleden, toen

ze de piramiden voor het eerst inspecteerden, was hij hier ook al eens met een paar van zijn commandanten geweest. Maar toen had hij geweigerd het bouwwerk te betreden omdat hij zich dan in het bijzijn van zijn ondergeschikten kruipend had moeten voortbewegen. Nu bukte hij zich en wrong zich een gang binnen die nauwelijks een meter breed en een meter hoog was en die met een flauwe helling omhoog voerde naar de kern van de piramide. De leren tas bungelde aan de riem om zijn nek. Ze bereikten een andere gang, die omhoog leidde. Monge ging hem voor. De hellingshoek was nu wat groter en ze klommen naar de verlichte, vierkante ruimte aan het eind van de gang.

Daar aangekomen konden ze rechtop staan en vol ontzag nam hij de indrukwekkende ruimte in zich op. In het flikkerende licht van de olielampen ontwaarde hij op bijna tien meter hoogte een plafond. De vloer liep schuin omhoog. De uit enorme draagstenen opgetrokken muren vormden een imponerende, claustrofobisch werkende ruimte.

‘Het is fantastisch,’ fluisterde hij.

‘We noemen het de Grote Galerij.’

‘Dat is een goede omschrijving.’

Langs beide wanden liep over de gehele lengte een rand van een halve meter breed. Tussen deze randen bevond zich een steile passage van een meter breed, zonder treden.

‘Is hij daarboven?’ vroeg hij aan Monge.

‘*Oui, Général.* Hij is een uur geleden aangekomen en ik heb hem naar de Koningskamer gebracht.’

Napoleon hield de schoudertas nog steeds stevig vast. ‘Ga naar beneden en wacht buiten.’

Monge draaide zich om, maar bedacht zich en bleef staan. ‘Weet u zeker dat u dit alleen wilt doen?’

Hij hield zijn blik gericht op de Grote Galerij. Hij kende de Egyptische overlevering. Naar verluidt hadden de illuminati uit de oudheid als mens de geheimzinnige gangen van deze piramide betreden om er als goden weer uit tevoorschijn te komen. Er was hier sprake van een ‘tweede geboorte’, een ‘mystieke baarmoeder’, zo luidde het. Hier zetelde de wijsheid, zoals God zich had genesteld in de harten van de mensen. Zijn *savants* vroegen zich af wat de fundamentele

drijfveer was geweest achter deze bijna onmenselijke bouwkundige inspanning, maar voor hem was er slechts één verklaring mogelijk – en hij kon zich de obsessie goed voorstellen: het was het verlangen de bekrompenheid van de menselijke sterfelijkheid te verruilen voor het perspectief van de verlichting. Zijn geleerden poneerden graag dat dit wel eens het meest perfecte bouwwerk ter wereld zou kunnen zijn, de originele Ark van Noach, de bron van talen, alfabetten, maten en gewichten.

Maar hij wist wel beter: dit was de toegangspoort tot de eeuwigheid.

‘Dit kan ik alleen maar zelf doen,’ mompelde hij ten slotte. Waarop Monge verdween.

Hij klopte het stof van zijn uniform en begon aan de steile klim. Hij schatte de lengte op ongeveer honderdtwintig meter en eenmaal boven was hij bijna buiten adem. Achter een hoge trede bevond zich een galerij met een laag plafond die overging in een voorvertrek met drie muren van massief graniet.

Iets verderop werd de Koningskamer zichtbaar, met nog meer muren van gepolijste rode steen; enorme blokken die zo dicht op elkaar waren geplaatst dat er nauwelijks een haarbreedte tussenruimte was. Het was een langwerpige en rechthoekige vertrek in het hart van de piramide. Monge had hem verteld dat er wel eens verband zou kunnen bestaan tussen de afmetingen van deze kamer en universele wiskundige wetmatigheden.

Die observatie trok hij niet in twijfel.

Dikke granieten platen vormden op tien meter hoogte het plafond. Door de twee luchtschachten die de piramide vanaf de noorden de zuidkant doorboorden kwam wat schaars licht binnen. Het vertrek was leeg, afgezien van een man en een ruwe, onafgemaakte sarcofaag zonder deksel. Monge had verteld dat de kokervormige boor- en zaagsporen die de werklieden er hadden achtergelaten nog zichtbaar waren. En hij had gelijk. Hij had ook verteld dat de sarcofaag een fractie van een centimeter breder was dan de omhoog lopende gang, wat betekende dat hij al moest zijn geplaatst vóórdat de rest van de piramide was gebouwd.

De man, die met zijn gezicht naar de muur gekeerd stond, draaide zich om.

Zijn vormeloze lichaam was gehuld in een wijde mantel. Om zijn hoofd had hij een wollen tulband gewikkeld en over zijn schouder hing een katoenen lap. Hij had duidelijk Egyptisch bloed, maar zijn platte voorhoofd, zijn hoge jukbeenderen en zijn brede neus droegen ook de sporen van andere culturen.

Napoleon staaarde naar het sterk gerimpelde gezicht.

‘Hebt u het orakel meegenomen?’ vroeg de man hem.

Hij gebaarde naar de leren schoudertas. ‘Ik heb het bij me.’

Napoleon kwam tevoorschijn uit de piramide. Hij was bijna een uur binnen geweest en de vlakte van Gizeh was inmiddels in duister gehuld. Hij had de Egyptenaar opdracht gegeven binnen te wachten.

Hij veegde nog wat meer stof van zijn uniform en trok de leren tas die aan zijn schouder hing recht. Hij vond de ladder en moest moeite doen om zijn emoties te bedwingen, want het afgelopen uur was verschrikkelijk geweest.

Monge stond beneden te wachten, met de teugels van Napoleons paard in zijn hand. Er was niemand anders in de buurt.

‘Was uw bezoek naar tevredenheid, *mon Général*?’

Hij keek zijn *savant* aan. ‘Luister goed, Gaspard. Ik wil dat je deze avond nooit meer ter sprake brengt. Begrepen? Niemand mag weten dat ik hier ben geweest.’

Zijn vriend schrok zichtbaar van zijn toon. ‘Het was niet mijn bedoeling indiscreet te zijn...’

Hij stak een hand op. ‘Ik wil er nooit meer iets over horen. Begrepen?’

Monge knikte, maar hij zag dat de meetkundige langs hem omhoog keek, naar de bovenkant van de ladder en naar de Egyptenaar, die wachtte tot Napoleon zou vertrekken.

‘Schiet hem dood,’ fluisterde hij tegen Monge.

Hij zag de verbijsterde uitdrukking op het gezicht van zijn vriend, dus bracht hij zijn mond dicht bij het oor van de wetenschapper. ‘Je loopt voortdurend met dat wapen te pronken. Je wilt toch zo graag een soldaat zijn? Nu heb je de kans. Soldaten gehoorzamen hun commandant. Ik wil niet dat hij deze plek verlaat. Als je het zelf niet durft, dan laat je het maar doen. Maar ik verzeker je één ding: als die man morgen nog leeft, zal onze glorieuze campagne ten dienste

van de verheven Republiek het moeten doen met één meetkundige minder.’

Hij zag de angst in de ogen van Monge.

‘Jij en ik hebben samen veel meegemaakt,’ verduidelijkte Napoleon. ‘We zijn ongetwijfeld vrienden. Kameraden van de zogeheten Republiek. Maar waag het niet mijn bevelen te negeren. Doe dat nooit.’

Hij liet de man los en besteeg zijn paard.

‘Ik ga naar huis, Gaspard. Naar Frankrijk. Op weg naar mijn lotsbestemming. Ik hoop dat jij de jouwe ook vindt, hier op deze godverlaten plek.’

DEEL I

1

Kopenhagen

Zondag 23 december, het heden

00:40 uur

DE KOGEL BOORDE ZICH IN COTTON MALONES LINKERSCHOUDER.

Hij vocht tegen de pijn en richtte zijn aandacht op het plein. Mensen renden alle kanten op. Getoeter en gierende remmen. De mariniers die de nabijgelegen Amerikaanse ambassade bewaakten reageerden, maar ze waren te ver weg om te kunnen helpen. Overal lagen lichamen. Hoeveel? Acht? Tien? Nee. Meer. Een jonge man en een jonge vrouw lagen vlakbij op glimmend asfalt, armen en benen in een onnatuurlijke stand. De ogen van de man wijd open, de blik verstard door shock; de vrouw met haar gezicht op het asfalt, hevig bloedend. Malone had twee schutters gelokaliseerd en ze allebei onmiddellijk neergeschoten. Maar de derde, die hem in de schouder had geraakt, was hem ontgaan en die probeerde nu te vluchten, onder dekking van het in paniek geraakte publiek.

Verdomme. De wond deed pijn. Angst verspreidde zich over zijn gezicht als een uitslaande brand. Terwijl hij probeerde zijn rechterarm te strekken werden zijn benen slap. De Beretta leek tonnen te wegen in plaats van een paar ons.

Door de pijn werkten zijn zintuigen niet goed. Hij haalde diep adem, proefde de zwavel in de lucht en slaagde er ten slotte in zijn vinger om te trekker te krommen, maar die maakte alleen maar een krakend geluid. Er kwam geen schot. Vreemd. Meer gekraak toen hij opnieuw probeerde te schieten.

Toen loste alles op en eindigde in zwart.

Malone schudde de droom, die hem de afgelopen twee jaar herhaaldelijk had bezocht, van zich af en keek naar de wekker op zijn nachtkastje. 00:43.

Hij lag op bed in zijn appartement. Twee uur eerder was hij er neergeploft zonder de lamp op het nachtkastje uit te doen.

Iets had hem wakker gemaakt. Een geluid. Onderdeel van de droom die zich afspeelde in Mexico-Stad. Of niet.

Hij hoorde het opnieuw. Drie keer kort achter elkaar een krakend geluid.

Hij woonde in een zeventiende-eeuws gebouw dat een paar maanden eerder volledig was gerenoveerd. De nieuwe houten traptreden tussen de tweede en de derde verdieping lieten zich horen in een precieze volgorde, als de toetsen van een piano.

Wat betekende dat er iemand binnen was.

Hij tastte onder het bed en vond de rugzak die hij daar altijd had klaarliggen, een gewoonte die stamde uit de tijd toen hij nog bij Magellan werkte. Hij stak zijn hand erin en vond de Beretta; die van Mexico-Stad. Het wapen was doorgeladen. Nog een gewoonte die hij gelukkig niet had opgegeven.

Hij sloop de slaapkamer uit.

Zijn appartement op de vierde verdieping besloeg zo'n negentig vierkante meter. Behalve de slaapkamer bevonden zich er een werkkamer, een keuken, een badkamer en diverse kasten. Vanuit de werkkamer, waar nog licht brandde, bereikte je via een deur de trap. De begane grond werd in beslag genomen door zijn boekwinkel en de tweede en derde verdieping waren uitsluitend in gebruik als opslag- en werkruimte.

Hij liep de werkkamer binnen en drukte zich tegen de stijl van de deur waarachter zich de trap bevond.

Geen enkel geluid had hem kunnen verraden, want hij had erop gelet uitsluitend over de strook tapijt te lopen die op de vloer lag. Hij had de vorige dag – de zaterdag voor Kerstmis – tot 's avonds laat gewerkt en droeg nog steeds dezelfde kleren. Het was prettig weer boekhandelaar te zijn. Dat was tenslotte zijn officiële beroep. Dus waarom sloop hij hier nu midden in de nacht rond met een pistool in de hand en al zijn zintuigen gespist op dreigend gevaar?

Hij stak voorzichtig zijn hoofd in de deuropening. De trap kwam uit op een overloop en leidde vandaar verder naar beneden. Toen hij de vorige avond naar boven was gelopen om te gaan slapen had hij het licht uitgedaan en er waren geen hotelschakelaars. Waarom had hij daar verdomme niet aan gedacht toen de tekeningen voor de renovatie werden gemaakt? Wél nieuw aangelegd was een stevige koperen trapleuning.

Hij verliet het appartement en liet zich over de gladde leuning omlaag glijden naar de overloop. Het was geen goed idee zijn komst aan te kondigden door nog meer traptreden wakker te maken.

Voorzichtig tuurde hij in de leegte. Het was donker en stil.

Hij liet zich omlaag glijden naar de volgende overloop en nam een zodanige positie in dat hij de derde verdieping kon overzien. Het gelige licht van de straatlantaarns op Højbro Plads dat naar binnen lekte door de ramen aan de voorkant gaf het vertrek achter de deuropening een vage gloed. Hier bewaarde hij zijn inventaris – boeken die de mensen iedere dag aansleepten, soms met dozen vol. ‘Kopen voor centen, verkopen voor euro’s.’ Dat was de boekenbusiness. Als je dat maar vaak genoeg deed, verdiende je geld. En heel af en toe had je het geluk dat er een zeldzaam en kostbaar exemplaar tussen zat. Die bewaarde hij op de tweede verdieping in een afgesloten ruimte. Dus tenzij de indringer die deur had geforceerd moest hij zich op de derde verdieping bevinden.

Hij liet zich over de laatste leuning omlaag glijden en nam positie in naast de deuropening van de derde verdieping. Het vertrek erachter besloeg ongeveer twaalf bij zes meter en stond vol met dozen die tot borsthoogte waren opgestapeld.

‘Wat moet je?’ vroeg hij, terwijl hij zijn rug dicht tegen de muur van de hal drukte.

Hij vroeg zich af of zijn droom misschien een loopje met hem had genomen. Na twaalf jaar te hebben gewerkt bij een geheime dienst van het ministerie van Justitie was een zekere mate van paranoia hem niet vreemd en de afgelopen twee weken hadden eveneens hun tol geëist. Iets waarop hij niet had gerekend, maar dat was nu eenmaal de prijs van de waarheid.

‘Weet je wat,’ zei hij, ‘ik ga weer terug naar boven. Wie je ook bent, als je iets van me wilt dan kom je maar naar boven. En anders hoe-
pel je op uit mijn zaak.’

Het bleef stil en hij maakte aanstalten de trap op te lopen.

‘Ik wilde u spreken,’ antwoordde een man vanuit de opslagruimte.

Hij bleef staan en analyseerde de stem. Jong, achter in de twintig of vroeg in de dertig. Amerikaan, met een licht accent. En rustig. Zakelijk.

‘En daarom moest je bij me inbreken?’

‘Ik had geen keus.’

De stem klonk nu dichterbij, alsof de man tot aan de andere kant van de deuropening was genaderd. Hij drukte zich weer tegen de muur, richtte zijn wapen en wachtte tot de spreker zich zou vertonen.

Er verscheen een donkere gestalte in de deuropening.

Doorsnee lengte, slank, een halflange jas. Kort haar. De handen, die hij losjes omlaag liet hangen, waren allebei leeg. Er was onvoldoende licht om zijn gezicht te kunnen zien.

Hij hield zijn wapen op de man gericht en zei: ‘Je naam.’

‘Sam Collins.’

‘Wat wil je?’

‘Henrik Thorvaldsen zit in de problemen.’

‘Dat is niks nieuws.’

‘Er zijn mensen onderweg om hem te vermoorden.’

‘Wat voor mensen?’

‘We moeten naar Thorvaldsen.’

Hij hield zijn wapen nog altijd op de man gericht en zijn vinger aan de trekker. Als Sam Collins ook maar een spier vertrok, schoot hij hem neer. Maar zijn gevoel – de speciale antenne die geheim agenten door schade en schande in de loop der jaren ontwikkelen – vertelde hem dat deze jongeman de waarheid sprak.

‘Wat voor mensen?’ herhaalde hij.

‘We moeten naar hem toe.’

Beneden klonk het geluid van brekend glas.

‘Nog iets anders,’ zei Sam Collins. ‘Die gasten zitten ook achter mij aan.’

2

Bastia, Corsica

01:05 uur

GRAHAM ASHBY STOND OP HET HOOGSTE PUNT VAN DE PLACE DU Dujon en keek bewonderend naar de rustige haven. Om hem heen, in de schaduw van de eenvoudige stenen toren waarop hij zich had geposteerd, stonden vervallen pastelkleurige huizen die als kratten leken te zijn opgestapeld tussen de kerken en de andere oude gebouwen. Zijn jacht, de Archimedes, lag anderhalve kilometer verderop voor anker in de Vieux Port. Hij bewonderde het ranke schip, dat als een verlicht silhouet afstak tegen het zilverkleurige water. De winteravond voerde een koele, droge wind aan die vanuit het noorden over Bastia joeg. Het was twee dagen voor Kerstmis en er heerste een rustige, bijna serene sfeer. Maar de kerstgedachte liet hem koud.

De Terra Nova, ooit het centrum van Bastia's militaire en politieke macht, was nu een dure wijk met imposante appartementen, trendy winkels en pittoreske straatjes met kasseien. Een paar jaar geleden had hij nog bijna geïnvesteerd in die groeiemarkt, maar uiteindelijk had hij besloten ervan af te zien. Onroerend goed deed het niet meer zo goed als vroeger en dat gold zeker voor onroerend goed langs de kust van de Middellandse Zee.

Hij keek naar de Jetée du Dragon in het oosten, een kade die nog maar een paar decennia eerder was aangelegd. Om die te kunnen bouwen hadden de ingenieurs een enorme rots gesloopt die de vorm had van een reusachtige leeuw, de Leone. De Leone had ooit de haven gemarkeerd en kwam regelmatig prominent voor op gravures die dateerden van vóór de twintigste eeuw. Toen de Archimedes de

beschutte wateren twee uur geleden was binnen gevaren had hij de onverlichte kasteeltoren waarop hij nu stond, en die in de veertiende eeuw was gebouwd door de Genuese landvoogden, snel in het oog gekregen. Hij had zich afgevraagd of het deze avond eindelijk zou gebeuren. Hij had er goede hoop op.

Corsica was niet een van zijn favoriete bestemmingen. Het was nauwelijks meer dan een berg die uit de zee oprees, een klomp van 185 kilometer lang en 84 kilometer breed, met een oppervlakte van 8800 vierkante kilometer en een kustlijn van 965 kilometer. Een geografische mix van bergtoppen, ravijnen, gletsjermereen, weilanden, vruchtbare valleien en zelfs een stuk woestijn. Ooit hadden de Grieken, de Carthagers, de Romeinen, de Aragonezen, de Italianen, de Britten en de Fransen het eiland bezet, maar geen van allen waren ze erin geslaagd de rebelse geest van de eilandbewoners te beteugelen.

Ook dat was een reden geweest waarom hij had besloten niet te investeren. Te veel onzekere factoren in dit weerspannige Franse *département*.

De nijvere Genuezen hadden in 1380 Bastia gesticht en er forten gebouwd om de stad te beschermen. De uitkijktoren waarop hij nu stond, was onderdeel van een van de laatste forten die uit die tijd nog waren overgebleven. Bastia was de hoofdstad geweest tot 1791, toen Napoleon besloot dat zijn in het zuiden gelegen geboortestad Ajaccio beter geschikt was. Een misstap die de plaatselijke bevolking de kleine keizer nog altijd niet had vergeven.

Hij sloot de bovenste knoop van zijn Armani-jas en ging dicht bij een van de middeleeuwse kantelen staan. Hij voelde zich op zijn gemak in zijn op maat gemaakte overhemd, broek en trui, kledingstukken die zijn achtenvijftig jaar oude lichaam omhulden als een tweede huid. Hij kocht al zijn kleding bij Kingston & Knight, net zoals zijn vader en grootvader dat altijd hadden gedaan. Gisteren was een Londense kapper een halfuur bezig geweest met het knippen van zijn grijze haar; de vale, lange lokken die hem ouder schenen te maken waren verwijderd. Hij was trots nog de energie en uitstraling te hebben van een veel jongere man en nu hij hier uitkeek over het donkere Bastia en de Tyrreense Zee, genoot hij van het gevoel dat de wereld aan zijn voeten lag.

Hij wierp een blik op zijn horloge.

Hij was hier gekomen om een mysterie te ontrafelen. Een mysterie dat schatzoekers al meer dan zestig jaar kwelde. En hij had een hekel aan getreuzel.

Hij hoorde voetstappen op de nabijgelegen twintig meter hoge trap. Overdag werd die beklommen door toeristen die hier kwamen om zich te vergapen aan het uitzicht en om kiekjes te maken. Maar op dit uur kwam er niemand.

In het zwakke licht verscheen een man. Hij was klein en had een borstelige haardos. Twee diepe verticale lijnen doorkliefdde de huid tussen zijn mond en neusgaten. Hij was zo bruin als de dop van een walnoot en het donkere pigment werd nog benadrukt door een witte snor. En hij was gekleed als een geestelijke.

De stof van de zwarte soutane ritselde toen hij naderbij kwam.

‘Lord Ashby, het spijt me dat ik wat verlaat ben, maar het kon niet anders.’

‘Een dienaar van de kerk?’ vroeg hij, wijzend op de soutane.

‘Een vermomming leek me voor vanavond het beste. Weinig mensen stellen lastige vragen aan een geestelijke. De man hijgde; kennelijk was hij buiten adem als gevolg van de klim.

Ashby had het tijdstip zorgvuldig gekozen en zijn aankomst met Britse precisie getimed. Maar nu was alles een halfuur verschoven.

‘Ik heb een hekel aan onaangenaamheden,’ zei hij, ‘maar soms moeten de dingen gewoon bij hun naam worden genoemd.’ Hij wees naar de man en zei: ‘U bent een leugenaar, meneer.’

‘Dat klopt. Ik geef het ronduit toe.’

‘U hebt me tijd en geld gekost en met beide ga ik graag zuinig om.’

‘Helaas heb ik van beide niet veel tot mijn beschikking, Lord Ashby.’ De man zweeg even en voegde eraan toe: ‘En ik wist dat u mijn hulp nodig had.’

De laatste keer was Ashby kennelijk te openhartig geweest. Duidelijk een vergissing.

Op 15 september 1943 was er op Corsica iets bijzonders gebeurd. Vanuit Italië waren zes kratten naar het westen verscheept. Volgens sommigen waren ze vlak bij Bastia in zee gegooid, maar volgens anderen waren ze aan land gebracht. Er bestond overeenstemming over het feit dat er vijf Duitsers bij betrokken waren. Vier van hen werden door de krijgsraad veroordeeld omdat ze de schat op een plaats had-

den achtergelaten die spoedig in handen van de geallieerden zou vallen. Ze werden gefusilleerd. De vijfde werd vrijgesproken. Helaas wist hij niet waar de schat uiteindelijk was verborgen en hij zou er de rest van zijn leven vergeefs naar blijven zoeken. En vele anderen met hem.

‘Leugens zijn de enige wapens die ik bezit,’ zei de Corsicaan. ‘Daarmee kun je machtige mensen zoals u op afstand houden.’

‘Oude man...’

‘Als u het mij vraagt, ben ik niet veel ouder dan u, al ben ik misschien niet zo berucht. U hebt bepaald een zekere reputatie, lord Ashby.’

Ashby knikte instemmend. Hij wist maar al te goed wat een imago voor een publieke persoonlijkheid kon betekenen. Al drie eeuwen lang bezat zijn familie een meerderheidsbelang in een van Englands oudste banken. De Britse pers had zijn doordringende staalblauwe ogen, zijn Romeinse neus en zijn subtiele glimlach ooit getypeerd als ‘het gezicht van een ware aristocraat’. Enkele jaren eerder had een journalist hem ‘indrukwekkend’ genoemd, terwijl een ander hem beschreef als ‘duister en zwaarmoedig.’ Hij had weinig moeite met verwijzingen naar zijn donkere huidskleur – die hij te danken had aan zijn half-Turkse moeder – maar het stoorde hem te worden bestempeld als nors en somber.

‘Beste man,’ zei hij, ‘u hoeft niet bang voor me te zijn, dat kan ik u verzekeren.’

De Corsicaan lachte. ‘Daar ga ik ook van uit. Met geweld zou u ook niets bereiken. U bent tenslotte op zoek naar het goud van generaal Rommel. Een schat van grote waarde. En ik weet misschien wel waar u die zou kunnen vinden.’

De man was even opdringerig als opmerkzaam. Maar hij was ook een zelfverklaard leugenaar. ‘U hebt me om de tuin geleid.’

De donkere gestalte lachte. ‘U drong iets te veel aan. Ik kan geen publieke belangstelling gebruiken. Voor je het weet hebben anderen iets in de gaten. Dit is een klein eiland en als we de schat vinden, wil ik mijn aandeel kunnen behouden.’

De man werkte voor de Assemblee van Corsica, even buiten Ajaccio. Een onbeduidende ambtenaar van het regionale bestuur van Corsica, maar iemand die toegang had tot veel informatie.

‘En wie zou onze vondst kunnen afpakken?’ vroeg hij.

‘Mensen hier in Bastia, die er nog steeds naar op zoek zijn. En er zijn er nog meer in Frankrijk en Italië. Mensen zijn gestorven voor deze schat.’

De idioot gaf kennelijk de voorkeur aan eindeloos gepraat; hij vond het plezierig via allerlei hints en suggesties stapje voor stapje dichterbij de climax te komen.

Daar had Ashby echter geen tijd voor.

Hij maakte een gebaar, waarop een andere man uit het trapgat verscheen. Hij droeg een antracietgrijze jas die harmonieerde met zijn stekelige grijze haar. Hij had een priemende blik en zijn gezicht liep taps toe naar een puntige kin. Hij liep recht op de Corsicaan af en bleef vlak voor hem staan.

‘Dit is de heer Guildhall,’ zei Ashby. ‘Misschien herinnert u zich hem nog van ons laatste bezoek.’

De Corsicaan stak zijn hand uit, maar Guildhall hield zijn handen in zijn jaszakken.

‘Inderdaad,’ zei de Corsicaan. ‘Glimlacht hij wel eens?’

Ashby schudde zijn hoofd. ‘Het is een akelig verhaal. Een paar jaar geleden raakte de heer Guildhall betrokken bij een onverkwikkelijke schermutseling, waarbij iemand zijn gezicht en hals met een mes bewerkte. Zoals u kunt zien is hij hersteld, maar helaas heeft hij blijvende zenuwschade opgelopen als gevolg waarvan zijn gelaatsspieren niet meer helemaal naar behoren functioneren. Daarom glimlacht hij nooit.’

‘En degene die hem heeft aangevallen?’

‘Aha, een uitstekende vraag. Buitengewoon dood. Gebroken nek.’

Hij zag dat zijn boodschap was overgekomen. Daarom wendde hij zich tot Guildhall en vroeg: ‘Wat heb je aangetroffen?’

Zijn werknemer haalde een boekje uit zijn zak en gaf het aan Ashby. In het vage licht las hij de Franse titel: *Napoleon, van de Tuilerieën tot St.-Helena*. Een van de talloze biografieën die na Napoleons dood in 1821 waren verschenen.

‘Hoe... Hoe komt u daaraan?’ vroeg de Corsicaan.

Hij glimlachte. ‘Terwijl u mij hier op deze toren liet wachten heeft de heer Guildhall uw huis doorzocht. Ik ben niet helemaal achterlijk.’

De Corsicaan haalde zijn schouders op. ‘Gewoon een domme biografie. Ik lees veel over Napoleon.’

‘Dat zei uw handlanger ook.’

Hij zag dat hij na deze opmerking kon rekenen op de onverdeelde aandacht van de Corsicaan. ‘Guildhall en ik hebben een nuttig gesprek met hem gehad.’

‘Hoe wisten jullie van Gustave?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Dat was niet zo moeilijk. U bent samen met hem al lange tijd op zoek naar Rommels goud. Jullie zijn zo ongeveer de meest vooraanstaande experts op dat gebied.’

‘U hebt hem toch niets aangedaan?’

Ashby hoorde de paniek in zijn stem. ‘Lieve hemel, nee, beste man. U denkt toch niet dat ik een boef ben? Ik kom uit een aristocratische familie. Ik ben kasteelheer. Een respectabele financier, geen misdadiger. Maar die Gustave van u heeft net als uzelf tegen me gelogen.’

Een snelle polsbeweging. Guildhall greep de man bij zijn schouder en zijn been die onder de soutane tevoorschijn was gekomen. Guildhall tilde de kleine Corsicaan op, duwde hem tussen de kantelen, greep de man bij zijn enkels en hield het kleine lichaam ondersteboven langs de buitenmuur, zo’n twintig meter boven het stenen plaveisel. De soutane wapperde in de kille avondwind.

Ashby stak zijn hoofd tussen twee belendende kantelen en zei: ‘Helaas heeft Guildhall minder reserves dan ik als het gaat om het toepassen van fysiek geweld. Ik verzeker u dat hij u laat vallen als u aanstalten mocht maken om hulp te roepen. Is dat duidelijk?’

Hij zag een hoofd dat heftig op en neer bewoog.

‘Goed. Laten we dan nu maar eens een serieus gesprek gaan voeren.’

Van Steve Berry verschenen bij De Fontein:

De Amberzaal (2004)

De Romanov voorspelling (2005)

Het derde geheim (2006)

De erfenis van de Tempeliers (2007)

De Alexandrië-connectie (2008)

Het Venetiaans bedrog (2009)

Het geheim van de kathedraal (2010)

*Voor Gina Centrello, Libby McGuire, Kim Hovey, Cindy Murray,
Christine Cabello, Carole Lowenstein en Rachel Kind*

Met dank en grote waardering

© 2009 Steve Berry

© 2011 voor deze uitgave: Uitgeverij De Fontein, een imprint van De Fontein|Tirion bv,
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Deze vertaling is tot stand gekomen na overeenkomst met Ballantine Books, een imprint van
Random House Publishing Group, onderdeel van Random House, Inc.

Oorspronkelijke uitgever: Ballantine Books

Oorspronkelijke titel: *The Paris Vendetta*

Uit het Engels vertaald door: Peter van Dijk

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagfoto: © Dennis Hallinan/Alamy/ImageSelect

Vormgeving binnenwerk: V3-Services, Baarn

ISBN 978 90 261 2812 7

NUR 332

www.defonteintirion.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk,
fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige ande-
re wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.